

Tavaszi beszélgetés egy 93 éves nénivel

(A Délmagyarország munkatársától.) A tavaszi séta során az ember megkerüli Ujszegedet, tele van a tüdeje napsugárral, a szeme káprázik még a végeláthatatlan fehér felhőseregűtől, a rózsaszínűtől, amely a kertek gyümölcsfáinak virágával, illattengerrel enyhíti a világ feketeségét, ugyanazért hazatérőben a főfasor végén leül pihenni. A természet legalább három héttel előre sietett, — a mult esztendőhöz képest egy hónapnál is nagyobb idővel. Alig volt ibolyánk, olyan hamar elvirított a gyors melegben. Már a mult héten megjelent az orgona s tele a piac a duplafajtájúával is. A gyöngyvirág türelmetlenül egyszerre jött vele, pedig 8—10 nap szokott lenni a differenciájuk. Szinte félős, hogy májusra nem látunk már belőlük semmit. Akkorára itt a rózsza, esetleg a májusi fagy.

Azon a területen, ahol ülünk, éppenséggel nincs csend, gyereksapat futballozik éktelen zsvajjal s feltűnő változatosságból nem a bíró marházza, hanem egymást. Van köztük mezítlábas ifju is, aki a fokozott teljesítménynek úgy tesz eleget, hogy zsebpendőt csavar a jobb lába ujjaira. Azonban így is hamar lesántul, de a visszavonulást hamis lepelbe borítja.

— Nem játszom, ha mindig csak ti nyertek.

A küzdelem azért folyik tovább, a kaput két fa között a lerakott kabátok jelzik.

Akkor egy öreg néni topog arra és gyenge, zsörtölődő madárhangon próbál szót intézni az ifjusághoz.

— Haszontalanok, nem takarodtok el innen?

Három lépésről sem hallani, hogyan venne róla tudomást ez a tomboló sereg? Pedig a karját is lóbálja, kiegészítőjét a gyenge madárhangjának, mintha szárnyacska lendülne batoratlanul.

— Miért haragszik rájuk a néni? — kérdezem meg.

— Hogyne haragudnék! Beröpül a lapdájuk a kertbe, aztán mint a gonoszok törnek utána. Nem az ajtón, ne higye lelkem, hanem kitépik a kerítést. Ugy azok!

Az emlékre megint indulatba jön s meglebbenti a szárnyait.

— Takarodtok el! Szívesen adnék valamit egy rendőrnök, ha elkergetné őket.

— Ha kerül erre rendőr, megteszi az ingyen is. Nem szabad annak pénzt elfogadnia!

— Jó, jó, tudom én azt, nem vagyok mai gyerek.

— Ugyan hány éves, ha szabad megkérdezni?

— Kilencvenhárom.

Megismételelem a kérdést, de végül is tisztázódik a tényállás. Annyi az! 1841-ben született.

— Nem látszik meg a néni, mondom őszintén, egészséges, egyenes.

— Hát nincs is nekem bajom, csak a lábamat bírom nehezen. Három éve nem voltam a városban, az sok volna.

— Étvágya van?

— Nagyon jó, de a fogaim rosszak, apróra kell előbb darálni mindent.

Megmutatja a fogait, néhány kis hegyes csontját a hajdani szemfogaknak, aztán elkecsereedik.

— Nem jó már ilyen öregem élni. Még ha nem lármáznak a gyerekek!

— Mekkora a néni családja? Képzem, az unokák is hogy elszaporodtak!

Derűs marad az arca, úgy mondja.

— Nincs nekem senkim, rokonoknál élek.

— A gyerekei?

— Sose voltak. Tudja az Isten, miért, pedig szerettem volna.

— Hát talán azért nem szereti a gyerekeket? Kedvesek azok pajkosan is.

— Szeretem én őket, de csak, ha jók. Itt van a szomszédban ez a két éves apróság, oda vagyok a gyönyörűségtől, mikor kitarja a karját és szalad nekem: néni, néni... De az nem szemtelenkedik a lapdával!

— Hát a néni gyerekkorában nem így játszottak?

Méltatlankodva néz rám.

— Így? Azok nem!

— Hát hogyan?

— Már elfelejtettem. Tudja, az a bajom, hogy mindent elfelejték.

— Pedig nagy időt ért meg!
— Nagyot, mégse tudok már belőle semmit.
— Hát azt tudja-e a néni, hogy ki a király?
Feddőleg mosolyog.
— Tudom azt, hogy most nincs. A Ferenc József is meghalt, meg a Károly is. De annak van egy fia.
— Na lássa, hogy tudja. Tán az újságból?
— Gyenge a szemem, nem látok én messzire, a betűt észre se veszem. Hanem hallom, amikor a rokonaim olvassák. Meg a rádió is sokat elmond, de mingyárt elfelejttem.
— Abbiz néni, hát szereti a rádiót?
— Csak a muzsikát, meg az éneket. De azt mindig.
— Lássa, ez se volt régen. Nem furcsa?
— Furcsa, de bizonyosan tudják a módját, hogy teszik bele azt a sok mindent. Mindig tanulnak az emberek.

— A vasut is új dolog, igaz-e?

— Uj az. Régen csak kocsin jártunk.

— Hát autót ült-e?

Kedves mosoly jelenik meg az ajakán, rémült tiltakozással tartja maga elé a két kezét.

— Isten mentsen, nem ülnék rá a világot sem. Összerázna, hogy belehalnék.

(Az élet teher, a halál kíváncs, de ez más. Azért kellemetlen lehet a halál, ha az autó zöcskölése hozza meg.)

— Akkor a repülőgép még kellemetlenebb!
Eltűnődik egy pillanatra.

— Mondják, hogy abban is ülnek emberek és nem esnek le.

— Hát ami azt illeti, kedves néni, előfordul, előfordul.

— Oh, oh, a bolondosok!

Nagyon kellemetlen ez a modern téma, mit zavarják az embert a sok furcsa kitalálással! — nyilván erről jut az eszébe az aktuális kellemetlenség.

— Most csend van. Elmentek tán a haszontalanok?

— Itt vannak még, de a fűbe hevertek, mert egy csendőr beszélget a sarkon.

— Annak kell szólni, az elkergeti őket.

— Nincs szolgálatban, a városban amúgy sem intézkedhetik.

— Nem? Valamikor minálunk Nagyszentmiklóson, mert én odaváló vagyok, harminc éve özvegy, az uram építész volt, — akkor ott csendőrök voltak, meg előbb még csendbiztosok. Ugy hívták őket, hogy perzekutor.

— Ha szentmiklósi a néni, ismerte az öreg Nákó grófot.

— Igen, igen... feleli szórakozottan, ismertem egyet, de már nem tudom, melyik volt. Mindent elfelejték, mindent...

Magam sem tudom, miért szorítom olyan meghatottan a kezét a búcsúzásnál. A 93 év teszi nyilván. Aldás-e, vagy büntetés, hogy ilyen hosszú kort ad az Isten? Ki tudja megmondani?

Hirek

— Szombaton alakul meg az új mezőgazdasági bizottság. A mezőgazdasági bizottság, amelynek tagjait két héttel ezelőtt választották meg a szegedi gazdák, szombaton d. e. tartja a város háza alakuló ülését. Az újjalakuló bizottság elnököt, alelnököt és titkárt választ. A kecskeméti mezőgazdasági kamarába delegálható tagokat később választják meg, a törvényhatósági bizottságba kiküldendő öt tagot pedig csak októberben, amikor a többi érdekképviselők is megejtik a delegátus-választást.

— Herczeg Ferenc szombaton Szegedre érkezik. Jelentették, hogy a Délmagyarországi Magyar Közművelődési Egyesület közgyűlését vasárnap délelőtt 11 órakor tartja a városháza közgyűlési termében. Ebből az alkalomból Herczeg Ferenc az egyesület elnöke. Tubán Tibor v. államtitkár, Klug Péter szakfelügyelő, társelnök, valamint Fekete Lajos, a kitűnő délvidéki költő társaságában ma délután fél 6 órakor Szegedre érkezik. A pályaudvaron a DMKE, a Délvidéki Otthon és a DEFHE küldöttségei fogadják a vendégeket. Dr. Petrovics György országgyűlési képviselő holnap délelőtt érkezik Makón, hogy a közgyűlés után a legnagyobb érdeklődésre számot tartó előadást megtartsa. Az előadóülés másik előadója a szerbektől sokat szenvedett Fekete Lajos. Az ülésen vendégeket is szívesen lát az egyesület vezetősége, belépőtíj nincs.

— A görögkeleti magyar egyház irodája. A kisgyűlés — mint emlékeztetés — legutóbb hozzájárult ahhoz, hogy a nemrég megalakított görögkeleti magyar egyháznak a város ingyen használatra átadjon egy háromszobás lakást az Oroszlán-uccai bérházban. Ezt a határozatot a város hatósága végre hajtotta. Szűcs Imre törvényhatósági bizottsági tag most interpellációt jegyzett be a szombati közgyűlés napirendjére. Interpellációban a határozat végrehajtását iktatnának minősíti.

x A Pajor-szanatórium (Budapest, Vas-ucca 17) helyi megbízottja Szegeden: Temesváry József gyógyszerész (telefon: 13-91), Makón: Szöllőssy Jenő gyógyszerész (telefon: 2-01).

— Szeged és a nemzetközi vásár. Megírta a Délmagyarország, hogy Szeged is résztvesz a budapesti nemzetközi vásáron és speciális szegedi fotográfiákat mutat be a városok kiállító csoportjában. Eredetileg úgy volt, hogy szegedi halászcserda is lesz a vásáron; a vásár vezetőse azt kérte a várostól, hogy a csárda építése, z anyagot adjon és halászmestert küldjön Budapestre. A város nehéz anyagi helyzetére való tekintettel azonban erre nem vállalkozott. A szegedi halászcserdát mégis felállítják a vásáron, egy magánvállalkozó vállalkozott erre és szegedi tervek alapján hozzá is kezdett a csárda építtetéséhez.

Elsőrendű kártyamunkák

készítése és javítása, stíl és modern párnázott butorok, szolid ár
Szegedi kártyasznál
Szent Mihály u. 1. (Fodor u. sarok) 15

Május 1.

A szegedi szociáldemokrata párt május elseje alkalmánál a következő felhívást adta ki:

„Szeged dolgozó népe! Elvtársnők! Elvtársak! Május 1-ét 44 éven át minden esztendőben méltóan ünnepelte meg Szeged dolgozó népe. A szocializmus igazságaiba vetett megingathatatlan hittel és elődeink iránti kegyelettel tegyük a munka ünnepévé most is május 1-ét!

Szüneteljen a munka ezen a napon! És ha jó idő lesz, reggel 9 órakor a Kállal-ligethen találkozunk és ott fogjuk ünnepélyünket megtartani. Ha kedvezőtlen lenne az idő, akkor a Korzó Mozi helyiségében tartjuk meg az ünnepélyt, mely fél 11 órakor veszi kezdetét. Köriünkben tölti ezt az egész napot városunk szociáldemokrata képviselője. Kéthly Anna elvtársnő is, aki méltatni fogja május 1-nek jelentőségét. Az ünnepélyen közrefognak működni a munkásdalárda, a Munkás Testvér és a Munkásműkedvelők is szavalatokkal. Elvtársak! Vegyék ki részüket az ünneplésből és agítálatok ünnepélyünk sikere érdekében!

Testvéri üdvözléssel a Szegedi Szociáldemokrata Párt a Szegedi Szakszervezeti Bizottság

Vigyázat!

Ne vegyen addig,

Csillárt,

Rádiót,

Írógépet

Kerékpárt.

Kelemen Márton, Kelemen ucca 11.

Javító műhely

Míg áraitól meg nem győződött, ahol kedvező részlete is beszerezhető.

Nagy választék